

Sygn. akt **XXVII Ca 4145/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lipca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Robert Zegadło
Protokolant:	sekr. sądowy Grażyna Dwórznik

po rozpoznaniu w dniu 12 lipca 2017r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **D. G. i M. M.**

przeciwko (...) **Sp. z o.o. z siedzibą w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 28 lipca 2016 r., sygn. akt II C 3294/15

1. oddała apelację;
2. nie obciąża powodów kosztami procesu za II instancję.

SSO Robert Zegadło

Sygn. akt XXVII Ca 4145/16

UZASADNIENIE

Z uwagi na to, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu według przepisów o postępowaniu uproszczonym, stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c., ograniczono uzasadnienie wyroku do wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Niezależnie od zasadności podniesionych w niej zarzutów powództwo nie mogło zostać uwzględnione, gdyż pozwany skutecznie podniósł zarzut przedawnienia.

Należy bowiem wskazać, iż w dniu 17 marca 2017 r., sygn. akt III CZP 111/16 Sąd Najwyższy rozstrzygając pytanie prawne zadane przez Sąd Okręgowy w Warszawie, stwierdził, że „roszczenie o odszkodowanie przewidziane w art. 7

rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, przedawnia się w terminie rocznym na podstawie art. 778 k.c.”.

Powodowie dochodzili odszkodowania za opóźnienie lotu, który miał miejsce w dniu 21 września 2013 r. Natomiast z powództwem o jego zasądzenie wystąpili dopiero w kwietniu 2015 r. Mając na uwadze, że zgodnie z przywołanym, najnowszym stanowiskiem Sądu Najwyższego, roszczenia tego typu ulegają przedawnieniu stosownie do regulacji art. 778 k.c. z upływem roku od dnia wykonania przewozu, roszczenie nie mogło zostać uwzględnione z uwagi na skutecznie podniesiony zarzut przedawnienia.

Zgodnie z art. 117 § 2 k.c. ustawowym skutkiem przedawnienia jest powstanie po upływie terminu przedawnienia po stronie tego przeciw komu przysługuje roszczenie, uprawnienie do uchylenia się od jego zaspokojenia. Jest to przysługujące dłużnikowi prawo podmiotowe kształtujące, a oświadczenie w tym przedmiocie ma charakter swoistej jednostronnej czynności prawnokształtującej (por. wyrok SN z 19.3.1997r. II CKN 46/97, OSNC 1996, nr 10, poz.143). Z chwilą dojścia oświadczenia dłużnika do wierzyciela, który dopuścił do przedawnienia, następuje przekształcenie zobowiązania zupełnego w zobowiązanie naturalne i roszczenie wierzyciela nie może być skutecznie dochodzone, oczywiście jeżeli dłużnik zasadnie zgłosi zarzut przedawnienia. Dotyczy to zarówno roszczenia głównego, jak i odsetek za opóźnienie (por. uchwała SN z 10 listopada 1995 r., III CZP 156/95, OSNC 1996, nr 3, poz.31). Ponieważ zarzut przedawnienia zgłoszony przez pozwanego był zasadny, powództwo nie mogło podlegać uwzględnieniu.

W tej sytuacji zarzuty apelacji, choćby trafne, nie mogły doprowadzić do zmiany zaskarżonego orzeczenia. Rację ma w szczególności skarżący kwestionując prawidłowość zastosowania w niniejszej sprawie art. 358 § 1 k.c. Sąd Okręgowy podkreśla, że w niniejszej sprawie nie jest dochodzone świadczenie wynikające z umowy, w której strony mogły dowolnie ustalić walutę w jakiej chcą spełnić to świadczenie. Podstawą roszczenia jest bowiem Rozporządzenie (WE) 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 296/91 (Dz. UE 17.2.2004, zwane dalej Rozporządzeniem nr 261/2004) ustalającym wysokość odszkodowania, która została określona w euro z uwagi na fakt, że akt prawny, na podstawie którego powód domaga się odszkodowania, pochodzi od organów Unii Europejskiej, której walutą jest właśnie euro. Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, że zamiarem ustawodawcy europejskiego nie było ukształtowanie sposobu zapłaty odszkodowania jedynie w jednostkach euro, a waluta ta określa wyłącznie wysokość odszkodowania. Ponieważ rozporządzenie obowiązuje wprost w krajach członkowskich, oznacza to, że nie wymagało ono implementacji do naszego systemu prawnego, jednak taka sytuacja nie może powodować negatywnych skutków dla wierzycieli będących polskimi obywatelami, którzy niewątpliwie mogą dochodzić odszkodowania w walucie krajowej. Po dokonaniu zatem celowościowej wykładni art. 358 k.c. w stosunku do regulacji powołanego rozporządzenia Sąd Okręgowy uznał, że niezasadnym by było przyjęcie, że w niniejszej sprawie wiąże Sąd klauzula efektywnej waluty, a powód nie może domagać się wykonania zobowiązania w walucie polskiej, co oznacza, że zasada z art. 358 k.c. nie mogła stanowić podstawy do oddalenia powództwa.

Niemniej jednak zarzut ten, podobnie jak inne zasadne zarzuty, nie mógł odnieść pozytywnego skutku ze względu na skutecznie podniesiony zarzut przedawnienia roszczenia.

W konsekwencji powyższego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. uwzględniając okoliczność, że wydanie powołanej uchwały Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2017 r. było spowodowane dotychczasowymi rozbieżnościami w ocenie przyjmowanego przez sądy terminu przedawnienia przy wspomnianej zasadności wielu zarzutów apelacji.

SSO Robert Zegadło